

dagsmand udtalte sig ikke alene mod Kjøbenhavns Befæstning, han udtalte sig overhovedet mod et Forsvar, idet han jo ogsaa foruden paa Andre fastede Haan paa dem, der sige: jeg vil værges mit Land! Jeg skal i den Henseende dog bringe i Erindring, at netop dette Ord har været det Udgangspunkt, som er blevet valgt her i Thinget af en af Thingets ledende Mænd, der har udtalt sig om Landets Forsvar. Det er erkjendt fra hans og mange Andres Side, at man ikke kan faae et Forsvar forstandig ordnet uden ved en Samvirken mellem Hær og Flaade, og han erkjendte, at det er Krigsbestyrelsens Pligt at komme til Thinget og aabent og ærligt forelægge sin Forsvarsplan, udtale sin Mening om, hvorledes Forsvaret skal ordnes. Da der i 1880 af den daværende Krigsminister blev forelagt en Forsvarsplan, som var baseret paa Forsvarets Koncentrering paa Sjælland og Kjøbenhavns Befæstning, blev det af det nævnte ærede Medlem udtalt, at et saadant Forsvar ingenlunde var trøstesløst, nei, det Trøstesløse laai, at vi ere et lille Land, som efter menneskelig Beregning ikke kan holde ud i Længden mod en overlegen Modstander, men han erkjendte, at det var Krigsministerens Pligt at samle sin og sine Standsfællers Meninger og forelægge Rigsdagen dem for at vise os, hvorledes Kræfterne burde samles paa det Sted, hvor Landet efter Forholdenes Natur i det Hele skal forsvares, og der er ingen Tvivl om, at det ærede Flertal har erkjendt — det staar i dets Betænkning, jeg gennemgaar de Beslutninger, Thinget har taget — at en Koncentration af Landets Forsvar paa Sjælland er nødvendig. Man har erkjendt, at hvor sorgeligt det end er, at vi ikke direkte kunne inddrage Sylland og Fyn under vort Forsvar, maatte man finde sig i at forsvare dem indirekte der, hvor der var mest Haab om, at vi kunne forsvare dem bedst, og at vi skulle kæmpe der, hvor Faren er og skal afværges, at det er der, Danmark skal forsvares. Det var en jydsk Folkerepræsentant, der udtalte sig paa denne Maade, og han erklærede, at han og hans Meningsfæller alle vare enige i dette, som han betegnede med den bestjendte Sætning: Sjælland som Danmarks naturlige Fæstning. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Kjøbenhavn blev det ved samme Veilighed erkjendt af det ærede Medlem, at Hovedstaden maatte forsvares, der var kun Spørgsmaal om, i hvilken Grad det skulde ske. Med Hensyn til Befæstningen mod Søfiden var Tvivlsspørgsmaalet det, om det skulde ske ved at tilveiebringe Sikkerhed imod et hvilket som helst Bombardement,

eller om man skulde nøies med Sikkerhed mod et virksomt Bombardement. Foranstaltninger til at sikre Kjøbenhavn paa den sidste Maade bleve ogsaa trufne og Høiengene dertil bevilgede, men for Landbefæstningens Vedkommende blev det udtalt, at man tilfulde kunde forstaa, at Krigsministeren maatte fremsætte sit Forslag om en permanent Befæstning af Hovedstaden. Det ærede Medlem, jeg sigter til, udtalte imidlertid, at han havde ønsket, at Ministeren, naar han havde udtalt, at man under alle Omstændigheder, naar man skulde forsvare Sjælland og skulde forsvare Kjøbenhavn, maatte opfaste Feltbefæstninger, Feltforsædsninger om Kjøbenhavn, saa derefter havde sat Punktum og ikke havde talt om en permanent Befæstning. Det ærede Medlem erkjendte, at naar en Krig udbrød, eller der stod truende Farer paa Dørtærsklen, var det Pligt at opfaste saadanne Befæstninger. Det blev i Dag udtalt af den høitærede Minister, at hvad der kan hændes, naar en Krig kommer, er der Ingen her i Folkethinget, som kan sige Noget om eller svare for. Dette stemmer med, hvad den ærede Taler, jeg sigter til, udtalte i sin Tid, naar han sagde: „Vi kunne her i Folkethinget tage hundrede Beslutninger om f. Ex. ikke at faste Feltbefæstninger op, og naar Faren kommer, vil der dog uden videre blive opfattet Feltbefæstninger baade her og der, hvor Krigsbestyrelsen finder det fornødent“. Jeg nævner dette, fordi disse Udtalelser stemme netop med det, den høitærede Krigsminister har fremsat Forslag om. Han har ment, at Begivenhederne vare saaledes, at det var naturligt, nu da Kjøbenhavns permanente Befæstning er et Spørgsmaal, der ikke kan vente sin Løsning, at man under forvillede Forhold som de nuværende traf Forberedelserne til de Feltbefæstninger, der dog nødvendigt maa opfastes, naar Krigen kommer. — Det ærede Medlem fra Vangeland udtalte dernæst i Dag, at vi fra Høire havde sigtet vore Modstandere, det ærede Flertal her i Thinget, for Mangel paa Fædrelandskjærlighed, fordi de havde et andet Syn paa Forsvarsvæsenet end vi. Jeg kan ikke sige Andet derom, end at de Herrer gjøre heri os fuldstændig Uret. Jeg for min Person er mig i det Mindste fuldstændig bevidst, at jeg aldrig er kommet med en saadan Udtalelse. Jeg tror om mine ærede politiske Modstandere, at de have ligesaa megen Fædrelandskjærlighed som jeg og mine Meningsfæller, men Forskjellen er den, at vi have forskjelligte Anskuelser om Veien til Fædrelandets Vel. Jeg skal villig indrømme, at der undertiden kan falde Ytringer, og jeg har hørt dem endnu for nylig, som